

Quan li van dir que la tieta Marta se n'havia anat, va decidir anar a buscar-la.

Va ficar dins de la motxilla un grapat de pilotetes per tal de no oblidar que era un nen. Va agafar una mica de pa i una mica d'aigua, roba d'abric i una foto de la tieta, i va sortir de casa. Al cap de poc, però, va tornar per deixar la foto, perquè no volia recordar la seva tieta així, tan quieta i tan callada.

I, aleshores sí, va començar a caminar cap allà on els adults li havien dit:

«Lluny, Albert.

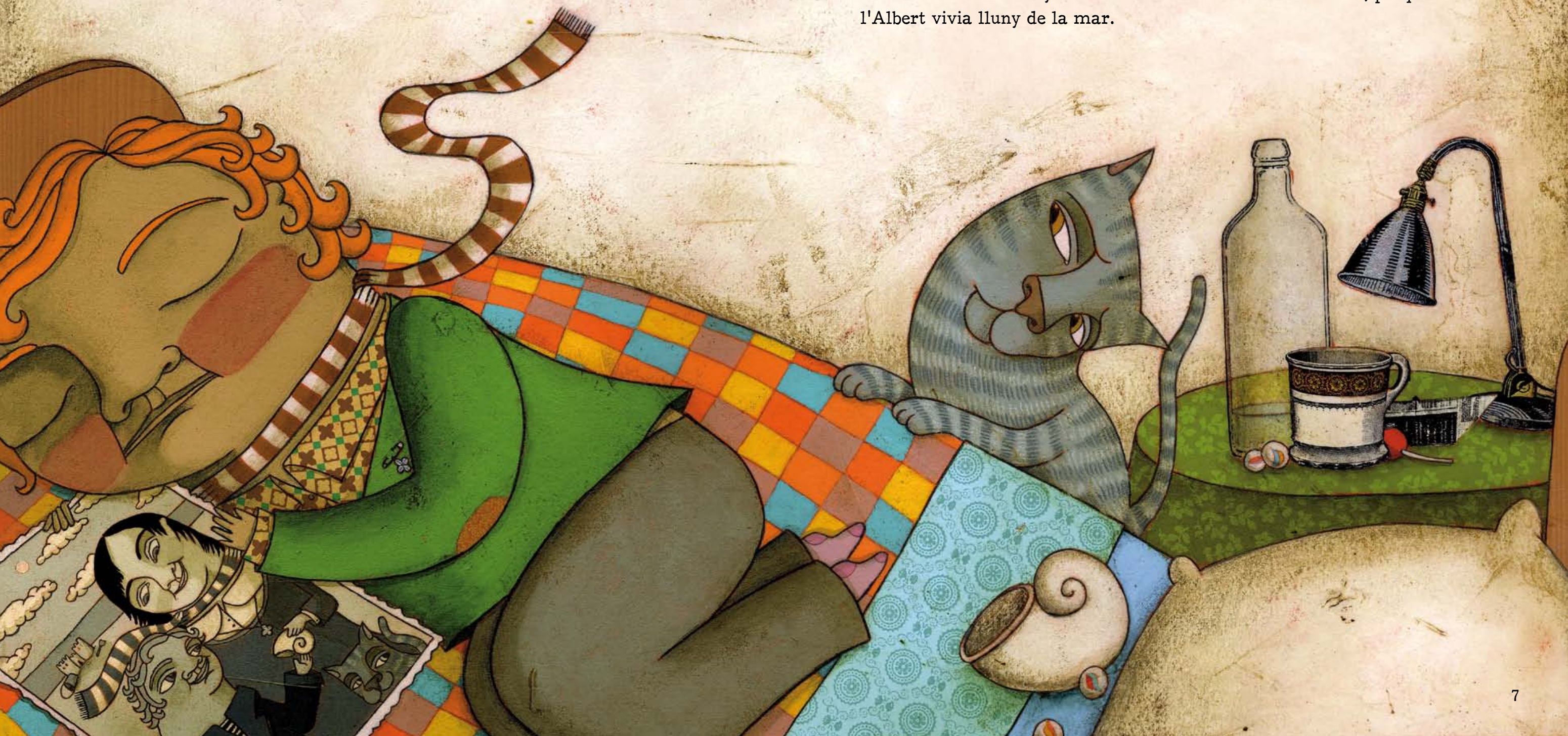
La tieta Marta se n'ha anat molt lluny.

Tan lluny com és possible anar-se'n.

Allà d'on no es torna.»

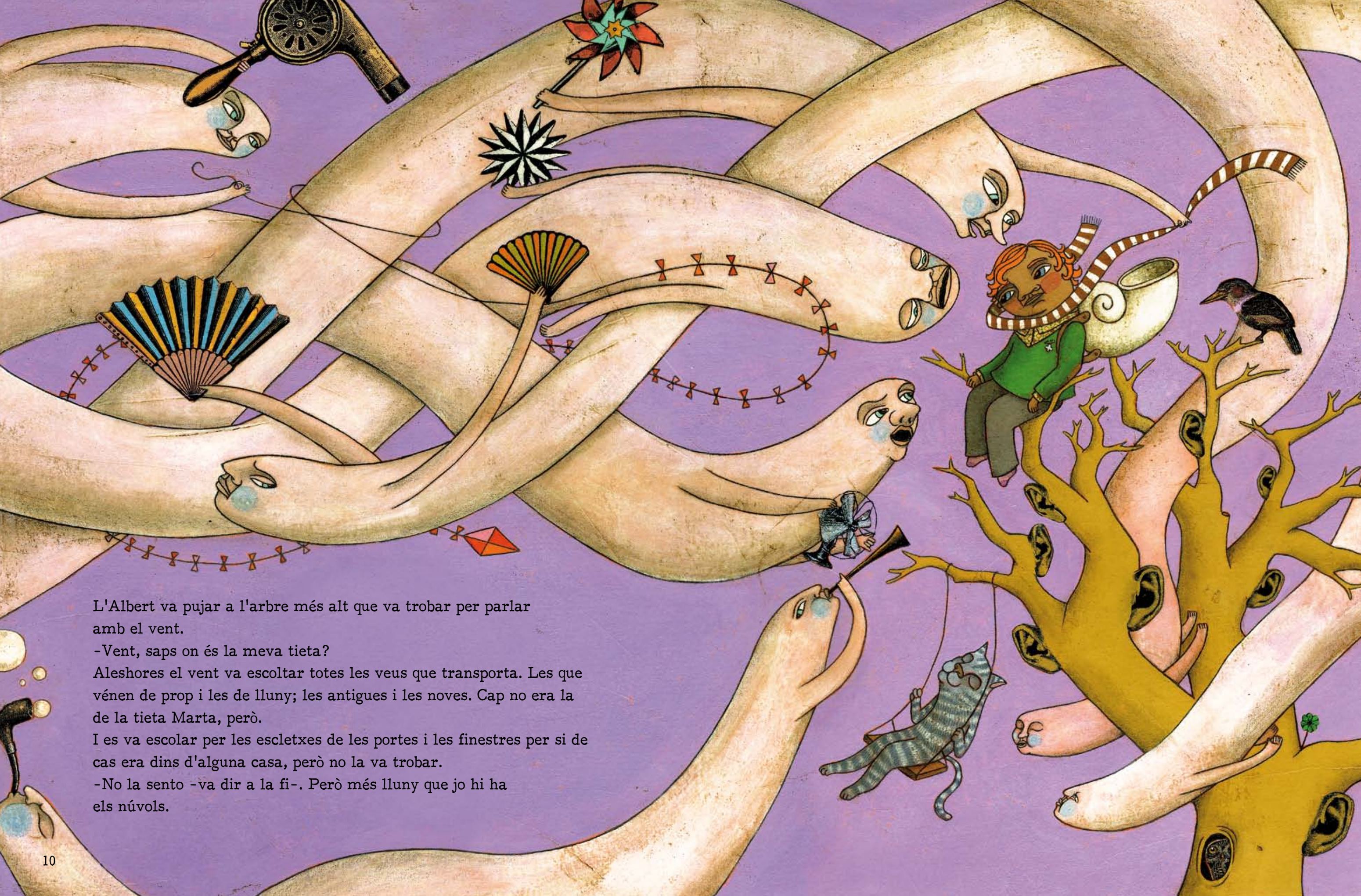
«Doncs, si ella no ha de tornar, hauré d'anar jo a buscar-la», es va dir a si mateix.

I també: «El més lluny ha de ser a l'altre costat de la mar», perquè l'Albert vivia lluny de la mar.

I va recórrer els camins i, quan va tenir la mar al davant, li va dir:
-Mar, és amb tu la meva tieta Marta?
La mar va preguntar el nom a tots els ofegats que hi vivien dins.
Va mirar en els vaixells que li solcaven l'esquena en aquell moment
i va respondre:
-No, amb mi no hi és.
-És que em van dir que era «lluny». Pot ser que sigui a la teva altra
vora.
-Pot ser. Però si m'hagués passat per damunt, me n'hauria adonat.
Pregunta-ho al vent, ell arriba més lluny que jo.

L'Albert va pujar a l'arbre més alt que va trobar per parlar amb el vent.

-Vent, saps on és la meva tieta?

Aleshores el vent va escoltar totes les veus que transporta. Les que vénen de prop i les de lluny; les antigues i les noves. Cap no era la de la tieta Marta, però.

I es va escolar per les escletxes de les portes i les finestres per si de cas era dins d'alguna casa, però no la va trobar.

-No la sento -va dir a la fi-. Però més lluny que jo hi ha els núvols.